

SVÄTÝ ROK MILOSRDENSTVA

3. katechéza

Aby sme dosiahli milosrdenstvo

(Hebr 4, 16)

(P. František Honíšek, CM)

Zamýšľame sa nad bulou svätého Otca Františka o milosrdenstve. Obdobie, ktoré aktuálne prežívame, pápež zahrnul do svojho dokumentu. V bode 17 čítame: ***Pôstne obdobie jubilejného roka nech sa prežíva ešte intenzívnejšie ako čas vhodný na slávenie a zakúšanie Božieho milosrdenstva.***

Aby pojem „Božie milosrdenstvo“ nevyznel naprázdno, alebo ako nejaké heslo, či slogan, treba sa nám skúsiť tohto pojmu dotknúť. Totiž, milosrdenstvo Boha Otca sa bezprostredne dotýka každého z nás! Nedávno (v týždni) sme vo svätej omši čítali evanjelium od sv. Matúša (6, 7-15). Je to evanjelium, kde Ježiš učí učeníkov o modlitbe. Začína: „*Keď sa modlite nehovorte veľa oko pohania. ...*“. Potom pokračuje a predstaví konkrétnu modlitbu *Otče náš*... No túto modlitbu končí dôležitým upozornením: „*Lebo ak vy odpustíte ľuďom ich poklesky, aj váš nebesky Otec vám odpusti*“. Od nás samých závisí, či zažijeme v našom živote skutočný dar odpustenia ako skúsenosť nás samých!

Preto nás pápež vovádza do zakúšania Božieho milosrdenstva cez Božie slovo. U Micheáša čítame: Ty, Pane, si Boh, ktorý odníma nepravosť a odpúšťa hriechy, ktorého

hnev netrvá večne, lebo má záľubu v zľutovaní. Pane, vráť sa k nám a zmiluj sa nad svojím ľuďom. Zmy naše hriechy a do morských hlbín zahod' všetky naše viny (porov. Mich 7, 18-19).

Ako však dosiahnuť aby sa tieto slova vzťahovali aj na nás? Preto nás pápež uvádza do ďalšieho textu, ktorý konkrétne vyjadruje spôsob ako sa dotknúť milosrdenstva cez odpúšťanie. Slovom proroka Izaiáša: *„Nie toto je pôst, aký som si vyvolil: rozviazať putá nespravodlivé, uvoľniť povrazy otroctva, zlomených prepustiť na slobodu a rozlámať všetky okovy? Lámať hladnému svoj chlieb, blúdiacich bedárov zaviesť do svojho domu? Ak vidíš nahého, zaodej ho a pred svojím blíznym sa neskrývaj! Vtedy ako zora vyrazí tvoje svetlo a rana sa ti rýchlo zahojí. Pred tebou pôjde tvoja spravodlivosť a Pánova sláva za tebou. Vtedy budeš volať a Pán ti odpovie, budeš kričať o pomoc a on ti povie: „Tu som!“ Ak odstrániš zo svojho streda utláčanie a prestaneš ukazovať prstom a hovoriť bezbožne, ak obetuješ svoj život pre hladného a nasýtiš dušu ubitú, vtedy zažiari vo tmách tvoje svetlo a tvoja temnota bude ako poludnie. Pán ťa bude neprestajne sprevádzať; i na miestach vyprahnutých ťa nasýti a tvoje kosti upevní; a budeš ako polievaná záhrada a ako prameň, ktorého voda nevysychá“ (Iz 58, 6 – 11).*

Izaiáš nás upozorňuje na konkrétne postoje voči blížnemu. Za týmto ponúka aj odmenu: *Vtedy ako zora vyrazí tvoje svetlo a rana sa ti rýchlo zahojí. Pred tebou pôjde tvoja spravodlivosť a Pánova sláva za tebou. Vtedy budeš volať a Pán ti odpovie, budeš kričať o pomoc a on ti povie: „Tu som!“*

Naša angažovanosť v odpúšťaní, prepúšťaní zo zajatia, rozväzovanie pút - čo to vlastne je?

Je to výzva aby sme sa pozreli, čím je naplnené naše srdce!

Osobná skúsenosť: stretnutie sa so ženou, ktorá je už vekom bola pokročilá, postihnutá stareckou demenciou, tak že už nepoznala svojich najbližších. Keď jej dali na stôl jedlo, nevie čo sním má robiť! Takto postihnutá, sem tam má svetlé chvíľky a v nich sa vracia do čias, keď sa v ich rodine stala krivda. A ona si toto, ako im ktosi odoral z poľa a ako to treba spravodlivo riešiť, toto si vo svojej obmedzenosti vybavuje, to jej srdce zaťažuje, lebo nesie v sebe väzňov. Tých, ktorý jej rodine ublížili. A toto tam zostalo, napriek obdobiu, ktoré sme všetci, (teda starší) prežili. Totiž, že kolektivizácia nás mohla z tohto oslobodiť, tie polia aj tak rozorali a zcelili, tak že sa už nedalo poznať, komu čo patrilo. Napriek tomu v človeku zostáva potreba odpustenia toho prvotného neporiadku.

Koľko je v nás takýchto otrokov, väzňov, dlžníkov?

Ak nevstúpime do ochoty odpúšťať, ale i prijať odpustenie, nezažijeme to, po čom každý z nás túži. Totiž, aby bol uznaný, prijatý, rešpektovaný... V Izaiášovi čítame, že je to možné: *Ak odstrániš zo svojho stredu utláčanie a prestaneš ukazovať prstom a hovoriť bezbožne, ak obetuješ svoj život pre hladného a nasýtiš dušu ubitú, vtedy zažiarí vo tmách tvoje svetlo a tvoja temnota bude ako poludnie. Pán Ťa bude neprestajne sprevádzať...* Toto môžeme zažiť cez odpustenie a odpúšťanie.

Preto Pápež kladie ďalšiu požiadavku: vytvoriť a vytvárať podmienky pre prijatie sviatosti zmierenia. Preto aj pozýva

spovedníkov k sebe do Ríma aby ich vybavil zvláštnou mocou odpúšťať. Cez tento dar odpúšťania nám ponúka možnosť zakúsiť Otcovo milosrdenstvo.

Od nás závisí, či si pre toto milosrdenstvo prideme, či naberieme odvahu.